

[Socialministeren.]

Sociallovgivningen bliver betydelig bedre udbygget, end den er i Øjeblikket, vil der altid være en Række Grænsetilfælde, hvor Personer uden egen Skyld kommer til at glide ind under den anden Hjælp end den, der egentlig var tiltænkt dem, men der er for øvrigt ikke Spor af Tvivl om, at netop i det sidste Aars Tid — det ved alle, ogsaa det ærede Medlem Hr. Pinholt — er, takket være Nedskaeringen, Bolignøden og forskellige andre Forhold udover dem, jeg har nævnt i Bemærkningerne, adskillige Mennesker gledet ind under Fattigvæsenet, fordi de andre Institutioner enten ikke har kunnet eller ikke har villet hjælpe, uden at man kan sige, at Skylden herfor er vedkommende Personers egen. Endelig er der ogsaa Tilfælde, hvor rent tekniske Bestemmelser bevirker, at Personer glider ind under Fattighjælpen, f. Eks. den Opholdsbestemmelse, som en Række Hjelpekasser har, hvorefter de ikke hjælper Personer, før disse har boet i Kommunen en vis Tid. Det er ganske vist ikke i og for sig i Overensstemmelse med Hjelpekasseloven, men det er maaske forstaaeligt, og det er i hvert Fald praktiseret mange, mange Steder.

Der foreligger adskillige af den Art Tilfælde, hvor det maa siges, at Folk uden egen Skyld er kommet ind under Fattigvæsenet. Det kunde jo være meget fristende at følge det ærede Medlem Hr. Fraenkel og indskrænke Lovforslaget til at gælde dem, der paa Grund af den erhvervspolitiske Situation, det vil sige Arbejdsløsheden, er kommet ind under Fattigvæsenet, men hvis det ærede Medlem havde arbejdet med disse Forhold i Praksis — og jeg tror ogsaa, hvis det ærede Medlem vilde tænke nærmere over Forholdene —, vilde han se, at Transsaarsagerne ofte ikke foreligger saa rent afgrænsede, det er tidt Arbejdsløshed i Forbindelse med Sygdom, i Forbindelse med en stor Børneflokk o. s. v., der bevirker, at Folk ender paa Fattigvæsenet. Man kan ikke udsondre en bestemt Kategori og sige: Hvis Arbejdsløshed har været Aarsagen, gaar vi med, og hvis det ikke er Aarsagen, gaar vi imod.

Det vilde derfor ikke have været rigtigt, hvis jeg havde formuleret Lovforslaget mere snævert, end det er sket, men omvendt maa det ærede Medlem Hr. Fraenkel ogsaa lægge Mærke til, at Kommunalbestyrelserne jo ikke har faaet noget Paalæg om i noget Tilfælde at eftergive Fattighjælp. Lovgivningsmagten vil ikke kunne sige noget, hvis f. Eks. en Kommunalbestyrelse sagde: Efter vort Kendskab til Forholdene her i Kom-

munen har de sociale Institutioner, Hjelpekassen, virket saaledes, at de faa Personer, der er kommet ind under Fattigvæsenet, kun er kommet det paa Grund af Arbejdsløshed — og derefter benyttede dette som Argument, saaledes som det ærede Medlem ønsker det. Der er ikke i den Retning lagt noget Baand paa Kommunalbestyrelserne, det tillades dem blot at eftergive Fattighjælp i den Udstrækning, som de selv synes.

Endelig skal jeg sige, at der for mig er en afgørende Grund til at fremsætte et Lovforslag som det foreliggende, og det er den, som intet æret Medlem synes at have været inde paa undtagen maaske det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, at man her i Landet har en saa skarp Grænse mellem Fattighjælp og den øvrige Hjælp, og at der, saa snart man er kommet over denne Grænse, ikke sondres i øvrigt, idet det er ligegyldigt, om man kun modtager en Flaske Medicin, eller om man faar fast Forsørgelse som Alkoholist paa Livstid — det er Fattighjælp med Fattighjælps Virkninger i begge Tilfælde. Saa længe vi har en Lovgivning af den Art — jeg haaber, den skal blive ændret —, er der i Virkeligheden Grund til at indtage det Standpunkt, som er blevet nævnt her i Dag, at Kommunalbestyrelserne altid havde Tiladelse til at eftergive Fattighjælp, netop fordi Fattighjælps Virkninger altid er de samme, hvad enten den vedkommende modtager den paa Grund af en ganske ringe Trang eller paa Grund af omfattende Transforhold.

Derfor vilde vi fra vor Side i og for sig gerne hvert Aar, saa længe vi har den nuværende Fattiglovgivning, stille Forslag om, at Kommunalbestyrelserne bemyndiges til at eftergive Fattighjælp. Vi har i Aar benyttet Grundloven, selv om denne Anledning forekommer noget søgt — og vi indrømmer, at denne Anledning er noget søgt —, men det er de ærede Modstandere, der vil have en Anledning, vi andre synes, den ligger der hver Dag.

Fraenkel: Jeg maa først gøre den højtærede Socialminister opmærksom paa, at jeg udtrykkelig sagde, at hvis Lovforslaget kunde faa den snævrere Form, som jeg antydede, saa vilde jeg stemme for det, og deri ligger jo ikke, at jeg vil stemme for Lovforslaget, saaledes som det er nu, men tværtimod det modsatte, havde jeg nær sagt.

Hvad de tekniske Vanskeligheder angaar ved at kunne skelne mellem dem, der er kommet paa Fattigvæsenet paa Grund af Arbejdsløshed, og dem, der er kommet der